

[Søgaard.]

undervisningsministeriet har tid og kræfter til at sidde og papirnusse med alle de detaljer omkring de højere uddannelsesinstitutioner, som de her ville komme til at papirnusse med, hvis et sådant forslag blev gennemført.

Af det, jeg her har sagt, fremgår det, at jeg altså, ligesom præsten er imod synden, nærmest er imod det forslag, fremskridtspartiet har fremsat.

Tove Nielsen (V):

Da vi sidst havde et forslag om ændring af styrelsesloven for de højere uddannelsesinstitutioner til behandling her i folketinget, var loven af 1973 knap trådt i kraft alle steder, man var f.eks. først ved at udfærdige statutter. Derfor mente venstre, at vi ikke havde grundlag og erfaringer nok til at vurdere, hvordan den nye styrelseslov fungerede i praksis, og derfor heller ikke med virkelig saglighed og grundighed kunne argumentere for konkrete ændringer.

Det var jo en kompromisløsning, de fem partier fandt frem til i 1973, men på trods af det håbede vel alle fem partier på, at man ville kunne leve op til lovens ånd.

Desværre har det ikke vist sig at være tilfældet alle steder. Vi ved, at det visse steder går meget fornuftigt, men det gør det desværre ikke alle steder. Derfor må vi ud fra de erfaringer, vi nu har indhøstet, stå frem og sige: vi gik åbenbart for vidt i 1973, eller vi troede for godt, og det viste sig ikke at kunne stå mål med det, vi havde regnet med. For vi havde jo troet, at det var i de studerendes egen interesse at værne om det høje faglige niveau. Det er det vel også, jeg er da sikker på, at det er i langt de fleste studerendes interesse, men det nytter jo bare så lidt, når de afgørelser, der er lagt i hænderne på de forskellige organer — og her tænker jeg altså på studienævnene — bliver forvaltet af en gruppe studerende, som på grund af forskellige valgtekniske foranstaltninger har langt større repræsentation, end de stemmemæssigt bør være berettiget til.

Derfor må vi altså bl.a. se på kompetencefordelingen, men så sandelig også på valgreglerne. Vi havde i 1973 også de bedste forhåbninger om, at den mindretalsbeskyttelse, der kom ind, ville hjælpe mindretallet, men

vi ser altså nu, at det heller ikke er gået sådan. Når vi slår op i Folketingstidende og læser førstebehandlingen i februar måned 1973, opdager vi jo, at visse ting, som vi taler om nu, også dengang blev fremhævet og understreget som noget, man måtte være på vagt over for.

Venstres ordfører, hr. Enggaard, gjorde allerede i 1973 under førstebehandlingen opmærksom på det risikable i at udvande kravene med hensyn til uddannelsernes indhold og understregede, at det var vigtigt at sikre den faglige kompetence alle steder, hvor faglige kvalifikationer skal bedømmes.

Man kan nok ikke med rimelighed forvente, at studerende, som ofte ved hjælp af bare én lærer kan få flertallet og dermed afgørelsen i studienævnet, kan have de kvalifikationer og den indsigt, som er nødvendig for at tage stilling i ansættelsessager angående deltidsansatte timelønnede undervisningsassistenter. Heller ikke kan man vel forsvare at give dem det afgørende ord, når det drejer sig om studieordningen, specielt undervisningens mål, indhold, pensumbeskrivelse.

Vi taler meget om nærdemokrati, men vi må ikke få nærdemokratiet forkert i halsen. Når vi decentraliserer, når vi lægger afgørelserne ud, ja, så gør vi det jo for at lægge det ud til de mennesker, som har kvalifikationer til med saglig baggrund at vurdere, hvad der er det rigtige i hvert enkelt tilfælde. Nærdemokratiet på vore uddannelsesinstitutioner skulle jo bestå i, at de valgte så det som deres vigtigste opgave at værne om det høje faglige niveau og at undgå ensidighed.

Vi ved nu, at den kompetence, studienævnene har fået, har man ikke kunnet leve op til fuldt ud alle steder, således at man altså ikke har nået det, vi havde regnet med og troet på.

Det er jo ikke blot politikerne, der bliver ramt af dette, det er i allerhøjeste grad også de studerende selv, som, hvis der ikke nu sker en ændring, kommer ud med en uddannelse, hvis indhold ikke er forsvarlig.

Ved forholdstalsvalg, som vi mener må være det rigtige, sikrer vi, at alle bliver ligeagt repræsenteret i de forskellige organer. Jeg mener ikke, vi kan forsvare, at studenterrådet fortsat skal have den altdominerende plads, når vi ved, der er andre opfat-